

εἶσαι δημοτικὸς σύμβουλος καὶ δημοσιογράφος — γνωρίζω δὲ τί σοι ἔπρεπε κυρίως — εἶμαι δὲ διευθυντὴς Τραπέζης — ἡξέμεναι δὲ κατὰ τίνος δικτύου τύχην — λοιπὸν ἂν σπρίζωμεν τὰς χεῖρας· ἡ ἀνάγκη σου ἔσται ἀνάγκη μου καὶ ἡ ἀνάγκη μου ἀνάγκη σου. Καὶ ἐπὶ τῶν βάσεων τούτων ἐκλείσθη τὸ ἐντιμὸν συμβόλιον.

Ὁ κ. Παπαρηχλόπουλος ὡς ὑπουργὸς τῆς Παιδείας παρήγγειλε πρὸς ἀπολύμωσιν τοῦ Βαρθολομαίου θεϊκὸν αἶθερον. Ἐν ᾧ δὲ οἱ ἡσυχαστοὶ μας συνεζήτησαν ἂν ὁ κληρικὸς τοῦ κτηρίου τοῦ ἀοιδίου Βαρθολομαίου ἔπρεπε νὰ λεχθῇ ἀπολύμωσις ἢ ἐκλύμωσις, αἶφνης ἀνεκκλύθη ὅτι ὁ σοφὸς ὑπουργὸς τῶν παρήγγειλε θεϊκὸν χαλκὸν ἀντὶ θεϊκοῦ σιδήρου· φαίνεται ὅτι τὸ κατὰστημα ἐξ οὗ ἡ παρηγγελία ἐγένετο ἐξέτασε τὴν ὑπογραφήν τοῦ ὑπουργοῦ ὡς τὸ παρηγγελλόμενον πᾶν καὶ διὰ τοῦτο ἔστειλεν θεϊκὸν χαλκόν. Ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ ἐξηγήσις εἶναι ἀπαραδεχτὴ, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἔπρεπε νὰ στείλῃ θεϊκὸν τερεκέν.

Εὐρέθησαν ἐπὶ τέλους ὀλίγαι νέων καρδίαι, ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἠκολούθησαν τὸν μελαγχολικὸν Νικολαΐδην εἰς τὴν Θεσσαλίαν, συνασπισθέντες τότε ὑπὸ ὄνομα παρθένου τιμῆς καὶ ἀνδρείας καὶ ἐνεργοῦσιν ὑπὲρ ἀποδόσεως δικαιοσύνης εἰς τὸν ἐγκαταλειφθέντα ἐν τῇ ξενίᾳ ὡς ξένον, ἐκεῖνον ὅστις προσκληθεὶς, πολλάκις νὰ λάβῃ θέσιν στρατιωτικὴν ἢ πολιτικὴν ἐν Γαλλίᾳ, ἠρνήθη προτιμήσας τὴν θέσιν τοῦ πάντοτε εἰς τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν πικρῶς ἐλληνικοῦ ἀγῶνος. Ἀγνοοῦσιν οἱ νέοι ποῖον δύναμιν κρύπτουσιν ἐν ἐκυτοῖς καὶ πῶς ἡδύναντο νὰ ἐκμεταλλευσθῶν αὐτὴν ὑπὲρ πατρίδι. Δὲν θέλουσιν αὐτὰ τὰ ἀπὸ τῶν ὀλίγων ἀνεξερτήτων χειλέων χυνόμενα ῥήματα πόνου καὶ ἀγανακτήσεως νὰ τὰ συλλέξωσιν ὡς ἀρορμὴν καὶ νὰ σχηματίσωσι τὰ στήθη τῶν εἰς προμαχῶνα ἐνκνέον διαφθορᾶς καὶ τῆς προδοτικῆς. Καὶ μὲ τὸ μικρὸν ὅμως τοῦτο ἤμεθα εὐχριστημένοι καὶ ἐλπίζομεν ὅτι οὔτε ἡ Πρυτανεὶς οὔτε τὸ ὑπουργεῖον θὰ κωφεύσουν τῶρα εἰς τὴν φωνὴν τῆς νεολαίας· ἐξεγερθεῖται ἵνα περιθάλψῃ ἕνα τῶν σοφωτέρων αὐτῆς διδασκάλων καὶ γενναϊότερων ἐν τοῖς πεδίοις τῆς δόξης ὁδηγῶν.

Εὐχαρίστως ἀναγγέλλομεν εἰς τὸ κοινὸν ὅτι κατὰ δόλουνται ἐνέργειαι πρὸς σχηματισμὸν δρχματικοῦ θιάσου ὑπὸ τὴν διευθύνσιν καὶ διδασκαλίαν τοῦ δικαστοῦ ἡθοποιοῦ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΛΕΚΑΤΣΑ. Τὸ εὐτύχημα εἶναι ὅτι ὁ νέος θιάσος δὲν θὰ περιλάβῃ παλαιούς ἡθοποιοὺς, ἀποστεωθέντας εἰς τὰς κακὰς ἐξείσεις τῶν, ἀλλὰ νέους τῶν Γυμνασίων καὶ τοῦ Πανεπιστημίου ἐξ ἔρωτος πρὸς τὴν καλὴν τέχνην προσερχομένους ὑπὸ τὴν διευθύνσιν τοῦ κ. Λεκατσά, ὅστις θὰ τοὺς διδάξῃ καὶ θὰ τοὺς μορφώσῃ εὐμαλῶς καὶ ἡδὴ ὄντα· κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἀληθοῦς τέ-

χνης καὶ τὴν ἐμπνευσιν τῶν μεγάλων δρχματικῶν αὐτοῦ προτόνων. Εὐτυχῶς δὲ οὐ μόνον κάλλιστα νέοι προσήλθον, ἀλλὰ καὶ δύο ἄχρι τοῦδε καὶ κόρακι, ὥστε καὶ ὑπὸ γυναικείων ἐποψίαν ὁ θιάσος τοῦ κ. Λεκατσά θὰ διακρίνηται ἐπὶ δρόσῳ νεότητος καὶ σωμκτικῆς ἀρετῆς καὶ εὐστοκλείας ἡθῶν καὶ κινήσεων. Προτρέπομεν πάσαις τὰς αἰσθανομένας ὑποκριτικὸν τάλαντον νὰ τολμήσωσι τὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς δοκιμασίαν, οὕτως βέβαια ὅτι, ἐὰν ἐπιτύχωσιν, ἐξασφαλίζουσι καὶ εἰς ἐκείνους μέλλον μεστὸν ποιήσεως καὶ ὕψους εὐημερίας, χορηγοῦσι δὲ τῇ νεορᾷ ἐλληνικῇ τέχνῃ τὴν δύναμιν ἣν ἡ γυνὴ ἐξασκεῖ ἐπὶ πάσης ὥρῃς τέχνης. Ὁ κ. Λεκατσά εἶναι ἡσυχασμένος ἐν τῇ ἀποκλειστικῇ αὐστηρότητι τῆς ἀγγλικῆς ἡθικῆς, προτίθεται δὲ νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἐλληνικὴν σκηνὴν εἰς τὸ ἀξιοπρεπέστερον αὐτῆς σημεῖον, ἐπομένως τὰ κοράσια τῶν οἰκογενειῶν, ἅτινα ἤθελον ἀπορραΐσει νὰ δοκιμάσωσι τὰς θεατρικὰς τύχας ἔχουσιν ἀπὸ τοῦδε ὅλας τὰς ἐγγυήσεις ὅτι οὐδὲν παρὰτολμὸν θὰ διαπράξωσι ῥιπτόμενα εἰς τὸ μέλλον ἐκεῖνο, ὅπερ τὰς εὐτυχεῖς ἀποκαθίστησι βραχυλίστας τοῦ κόσμου.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

Δύο εἰς δημοτικῶν ἔργων ἔχομεν νὰ σᾶς ἀναγγείλωμεν τὴν αἰτίαν ἀποπεράτωσιν, τῆς ἐπισκευῆς τῆς ἐκατονταεθιμίδου κλίμακος τῆς συνδεούσης τὴν κάτω πόλιν τῇ ἄνω, καὶ τῆς ὑπ' αὐτὴν ἀνεγέρσεως δέκα ὧλων ἀποπύλων, ἔργων ἀνεπιγράφων μὲν, ἀλλ' οὐχ' ἥττον τῶν ἄλλων κοινωφελῶν. Καὶ ἦτο ἀνάγκη νὰ σᾶς ἔχωμεν ἐνημέρους καὶ εἰς τοὺς ἀποπάτους μας; Βεβαίως, ἀρῶ ὁ Δῆμαρχός σας τρώγει τοῦ κόσμου τῆς ὄρισις καθ' ἡμέραν καὶ δὲν σᾶς κάνει τὴν χάριν νὰ παρᾶσχη τοιαῦτα ἄτυλα εἰς τὰς ἀνάγκας σας, πρέπει νὰ μανθάνητε τὰς προόδους ἡμῶν καὶ νὰ τοῦ ἀνοίγετε τὰ μάτια. Ἐπειτα δικτὶ τάχα νὰ μὴ ἀριερώσωμεν δύο γραμμὰς εἰς ὅτι ἕνας Οὐγὼ φιλοσοφῶν ἀφιέρωσεν ὅλας σελίδας; Ὅλοι ἡξέμεναι τί μᾶς κοστίζουν τὰ περιττώματα, ἀλλὰ δὲν κατενόησαμεν κατὰ πόσον δυνάμεθα ν' ἀποζημιωθῶμεν χρησιμοποιῶντες αὐτὰ εἰς τὰς ἀμπέλους καὶ μπαρκαῖοντες αὐτὰ γὰρ σταφίδας εἰς τοὺς Ἀγγλους; 40 τάλαντα τὴν χιλιᾶδα δὲν εἶναι μικρὸν κέρδος, ἔπειτα ἴσως ἡ σταφὶς γίνεται νοστιμωτέρη καὶ ὑπεριμνηθῇ· ἂν δοκιμάσουν οἱ ἀρμόδιοι, ἀλλὰ προτοχὴ εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ προσωπικοῦ τῆς νέας αὐτῆς ὑπηρεσίας, διότι εἶναι ἄξιοι νὰ μᾶς φᾶνε τὰ μισὰ ὑπάλληλοι συνειθισμένοι νὰ γλύφουν τὰ δάκτυλά των ὅταν ἔχουν τὸ μέλι στὰ χεῖρα των, κατὰ τὴν παροιμίαν.

Μετ' ἀγαλλιᾶται· ἐδέχθημεν εἰς τὰς ἀγκάλας μας τοὺς ἀδελφοὺς Τσοῦσιδες καὶ Χαλβατζῆδες, οἱ ὅποιοι

ὅμως δὲν ἐφύλαζεν τὸν λόγον τῶν ὑποσχεθέντων πρὸ τριῶν ἐτῶν μετὰ τὴν ἐγκατάλειψιν αὐτῶν ὑπὸ τοῦ στρατοῦ μας, ὅτι τότε μόνον θὰ σηκωθοῦν, ὅταν ἰδοῦν σημαίαν ἑλληνικήν καὶ τὸν Βασιλεῖα καθάλλει· τὴν εἶδον καὶ σημαίαν καὶ Βασιλεῖα, γιὰ τὴν λοιπὸν δὲν ἐσηκώθησαν; Ὁ ἀρχὴ καὶ οὐκ ἔμελλαν νὰ μετανιώσουν.

Διὰ δασκαλικοῦ δικτάγματος, δημοσιευθέντος τῇ 24 φθίνοντος, ὁ δάσκαλος τοῦ Α' δημ. σχολείου ἐκήρυξε τὴν λήξιν τῆς ἐπιστρατεύσεως εἰς τοὺς ἐκυτοῦ μαθητάς ὡς ἐξῆς: «... τὸ σχολεῖον ἡλευθερώθη ἀπὸ τὸν στρατωνισμὸν καὶ ληξέσης τῆς ἐπιστρατεύσεως, ὁ στρατωνισμὸς δὲν θέλει ἐπαναληφθῇ πλέον.» Ζήτην λοιπὸν ὁ δάσκαλος! ἀλλὰ σιγὰ σιγὰ τὸ Ζήτην νὰ μὴ τὸ μάθῃ ὁ Ὑπουργὸς τῆς παιδείας.

Εἶναι ἀληθὲς πολὺ περίεργοι οἱ λειτουργοὶ τῆς Θεμίδος, ἀντιποιοῦμενοι τῆς θέσεως τοῦ Κυρίου ἐν τῇ δευτέρᾳ παρουσίᾳ, ὅταν καλῶσι διὰ τοῦ γραμματέως μεταξὺ τῶν ζώντων ἐνόρκων καὶ τοὺς ἀποδημήσαντας εἰς Κύριον συνδέλους των. Δὲν ἀφίνουν τὰ ἐν μακρῇ τῇ λήξει γερόντια εἰς τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου, ἀλλὰ τὰ ἐξαρνίζου καὶ πᾶν καὶ πᾶν, δὲν σκέπτονται ὅμως τί θὰ κάμουν, ἂν κανεὶς μακκρίτης κατὰ λάθος νομίσῃ ὅτι ἐπέστη ἡ δευτέρᾳ παρουσίᾳ (ὡς πολλὰ γράβη, ἀκούουσαι τὸ ὠρολόγιον τοῦ μεσονυκτίου, τὸ νομίζουσιν ὡς τὸν κώδωνα τοῦ ὄρθρου καὶ κινουσι διὰ τὴν ἐκκλησίαν), καὶ τοῖς παρουσιασθῇ τρέμων ἐν τῷ σουδερῷ του. Αὐτὰ δὲν εἶναι ἀστεῖα.

Ποῦ εἶπαι, κ. Παππαδικμαντόπουλε, μετὰ τὴν θετικὴν φιλοσοφίαν σου, νὰ μάθῃς τὴν χρησιμότητά τοῦ μυῖς ἐν τῇ οἰκονομίᾳ τοῦ παντός. Ὅλοι γνωρίζετε πῶς εἰς μῦς ἔσωσεν ἓνα λέοντα, μάθετε ὅμως τώρα ὅτι εἰς ἀπόγονος τοῦ μυῖς ἐκείνου ἔσωσε πρὸ τινων ἡμερῶν τὴν περιουσίαν καὶ τὴν ζωὴν ἑσῶς τοῦ φίλου κ. Παν. Καρνάτσου, ὅστις κοιμώμενος ἀφυπνίσθη διὰ ὑπὸ οἰκικοῦ τοῦ μυῖς, κατὰ ληφθέντος ἐκείνου τὴν νύκτα ὑπὸ ἀληθοῦς φιλικῆς γνώσεως καὶ φυλλομετροῦντος θορυβῶδῶς τὰ ὑπὸ τὴν κλίνην τυχόντα βιβλία, καὶ τοὶ τὴν δὲν ἦναι καιρὸς ἐξετάσεων καὶ τοὶ δ' ἐστάλη κατ' ἐπανάληψιν εἰς τὸν διάβολον ὁ μῦς, ἐπανάληψιν ὅμως καὶ τρίτον ἱνα καὶ ἐπανάληψιν τῆς μελέτης του καὶ τρίτον δὲ ἀφυπνισθεὶς ὁ οἰκοδεσπότης εἶδεν ἐν τῇ οἰκίᾳ του πλανωμένην σκίαν ἀγνώστου, ὅστις ἰδὼν ὅτι ἡννοήθη ἐτρέπη εἰς ἀτακτον φυγὴν πηδήσας διὰ μιᾶς τὰς εἰκόσι βαθμίδας τῆς κλίμακος καὶ πυροβοληθεὶς, ἀλλ' ἀνεπιτυχῶς, ὑπὸ τοῦ οἰκοδεσπότη. Ἀπέναντι τοιούτων εὐεργεσιῶν χαλὰς τοὺς καμμάς φορὰ τ' ἀλεῦρι ποῦ μᾶς τρῶν οἱ φίλοι ποντικοί.

«Ὁ Λυμπαρῆκης» — πρόκειται περὶ τοῦ Βασ. ἐπιτρόπου

Τριτάτων, — αἰσθάνετο διαρκῶς τὴν ὑπηρεσίαν εἰς ἀδυναμίας τοῦ ἀξιοθρηνητοῦ. . . αἱ γινόμεναι εὐκολίαι ἡγορᾶντο συνήθως ἀντὶ τομίσματος μὴ ἔχοντος νόμιμον κυκλοφορίαν οὔτε ἐν τῇ ἡθικῇ τῆς κοινωνίας τάξει, οὔτε ἐν τῇ ἀγορᾷ. . . Εἰς τὸν διάδοχόν του ὑπέβλεπον ἐρώτησιν ἂν ἐτέλεσεν ἀγικισμὸν ἐν τῷ εἰσαγγελικῷ γραφείῳ πρὸς ἀπολύμνησιν αὐτοῦ. . .» Φορολογούμενος

Ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς βασιλείας γυμνάζονται οἱ νεοσύλλεκτοι μετὰ τὰ ἐνδύματά των ἀκριβῶς ὅπως ἄλλοτε ἐπὶ τῆς μακκρίτιδος ἐρεθρείας καὶ ὅπως πέρυσιν ἀκόμη, ἀλλὰ τότε εἶχον τὸν λόγον ὅτι δὲν εἶχομεν προμήθειαν στολῶν, τώρα ὅμως τίς ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ; Δὲν ἔχομεν στολὰς; ὅχι πλέον εἰς τὸν κύρ Ἀλέξη τὸν Κοδολό, ἀλλ' εἰς τὰ παλαιόπωλεϊ.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ. Πωλοῦνται εἰς συγκαταβητικὰς τιμὰς, ξίφη ἀπολυθέντων ἐπικούρων μετὰ πιστοποιήσεων περὶ τῆς προθεσίως των. Ὁμοίως μὴ χρησιμοποιοῦνται, ἀδεια ἀπολυθέντων ἐπιστράτων διὰ μόχθων καὶ κόπων ληφθεῖσαι καὶ ἐξαγορασθεῖσαι. Οἱ ὑπηρετοῦντες ἐπωρελήθητε τῆς εὐκαιρίας.

ΝΕΙΚΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΕΝ ΡΟΥΦ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΥ

(Φρέσκα καὶ ἱστοριώτατα)

— Κλείνεται ἐπὶ δέσεξιν!

Εἰς στρατιώτης μένει ἀκίνητος.

— Βρὲ γιὰ τὴν δὲ γυρίζεις ἐσύ;

— Εἶμαι ζερός, κύριε λοχία.

Ὁ ἱατρὸς Π. ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ.

— Τί ἔχεις βρὲ ἐσύ;

— Κύριε γιὰ τὴν εἶναι δύο τρεῖς; μέρσις ὅπου δὲν ἔμπορῶ νὰ σταθῶ ἀπὸ τῆς θέσεως καὶ . . .

— Ἀπὸ πῦ εἶπαι ρέ;

— Ἀπὸ τὴν Σύρα!

— Μὲ τὸν Γρυπάρη ψηφίζεις ἢ μὲ τὸν Μπούμπουλην;

— Μὲ τὸν Γρυπάρη.

— Εἶπε πολὺ καλὰ. Δεκέτης, 43 ὥρας περιορισμὸ αὐτὸν ἐδῶ!!

— Μὲ πρόσχημα κλείνεται ἐπὶ δεξιά ὁ ζυγὸς διπλασιάζει τὸν μόνον, λοιπὸν κλείνεται ἐπὶ δέσεξιν!!

Εἰς δὲν ἔκμας τίποτε.

— Βρὲ γιὰ τὴν δὲν διπλασιάζεις;

— Δὲν εἶμαι γὰρ ὁ ζυγὸς!

— Τί ἀριθμὸ ἔχεις;

— Τέσσαρα· μὰ τὴν θῆς τὸν ἀριθμὸ, μένα με λένε Σταῦρο Φιλιώτη.